

στο μικροσκόπιο...

Τανκς και τρακτέρ καταλύουν το ίδιο τη δημοκρατία

Του Χρήστου Γιανναρά

Στην ελλαδική «δημοκρατία», εν έτει 2010, δύο πολιτικά κόμματα λογαριάζουν τον εαυτό τους υπέρνω του Νόμου. Κατ' εξακολούθησιν στην πράξη. Αλλά και με συνεχείς δημόσιες διακηρύξεις. Η προκλητικότερη ήταν στην τηλεοπτική συνέντευξη των κομματικών αρχηγών, πριν από τις εκλογές του 2007, όταν δηλώθηκε απερίφραστα: «Ας ψηφίζει όσους νόμους θέλει το Κοινοβούλιο, εμείς κατεβαίνουμε στους δρόμους και καταργούμε τους νόμους»!

Δεν υπήρξε τότε αντίδραση άλλου κομματικού αρχηγού ούτε αυτεπάγγελτη παρέμβαση των υπεύθυνων για την προστασία του Συντάγματος λειτουργών της Δικαιοσύνης. Στο Ελλαδιστάν τα δύο υπέρνω του Νόμου κόμματα μπορούν να ατιμάζουν το Σύνταγμα και το κοινοβουλευτικό πολίτευμα χωρίς καμιά συνέπεια.

Λειτουργούν με τη λογική των άλλοτε «εθνοσωτήριων» στρατιωτικών συνωμοτικών ομάδων, που πίστευαν ότι η δική τους κρίση και εκτίμηση αρκεί για να ανασταλεί η ισχύς του Συντάγματος και των νόμων προκειμένου να σωθεί το έθνος. Τα δύο κόμματα

που σήμερα τους μιμούνται, κρίνουν ότι οφείλουν με αντισυνταγματικές και εκτός νόμου πρακτικές να προστατεύσουν τα συμφέροντα του «λαού», δηλαδή συντεχνιών που τα ίδια ελέγχουν.

Η αντιστοιχία έχει δύο τραναχτές διαφορές: Οι συνωμότες στρατιωτικοί καταπατώντας το Σύνταγμα δεν ψηφοθηρούσαν. Και δεύτερο, διακινδύνευαν: έπαιζαν το κεφάλι τους ή τον ισόβιο εγκλεισμό τους. Τα «φιλολαϊκά» κόμματα σήμερα και ψηφοθηρούν αδιάντροπα και απολαμβάνουν την απεριόριστη ανοχή της κομματοκρατούμενης «δημοκρατίας».

Εκεί είναι το κυρίως σκάνδαλο: στην αυτοκτονική ανοχή του φασισμού από το πολιτικό σύστημα, τους θεσμούς δικαστικής εξουσίας, τον Τύπο, την κοινή γνώμη. Αν κάποιος πραξικοπηματίας αξιωματικός σήμερα κατέβαζε τανκς στους κόμβους του οδικού δικτύου νεκρώνοντας τη χώρα, όλοι θα εγκρίναμε και θα τιμούσαμε κάποιον ανώτερό του αξιωματικό με ισχυρότερες στρατιωτικές δυνάμεις, που θα αναλάμβανε να προστατεύσει, με οποιοδήποτε ρίσκο, το Σύνταγμα και τις εκεί κατοχυρωμένες ελευθερίες μας. Όμως, όταν τα συνδικαλιστικά (επαγγελματικά) στελέχη των δύο υπε-

ράνω του Νόμου κομμάτων κατεβάζουν τρακτέρ και κλείνουν τα περάσματα στις εθνικές οδούς θέτοντας σε ομηρεία ολόκληρη τη χώρα, ανεχόμαστε όλοι να παζαρεύει η κυβέρνηση τις ελευθερίες μας με τους φασίστες, δεν τολμάμε να ψελλίσουμε αίτημα να υπερασπίσει το κράτος, με οποιοδήποτε ρίσκο, το Σύνταγμα.

Τα δύο υπέρνω του Νόμου κόμματα έχουν επιβάλει στην Ελλάδα μian α-λακαρτ δικτατορία: Επιτρέπουν να λειτουργούν κάποιες επιφάσεις κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αλλά απαιτούν και επιβάλλουν να είναι ασύδοτα τα δικά τους ψηφοθηρικά και συντεχνιακά συμφέροντα. Δύναμη επιβολής τους είναι η βία, ο πρωτογονισμός της ιδιοτελείας. Όμως τις πρακτικές της βίας (καταλήψεις, βανδαλισμούς, τραμπουκισμό, γκανγκστερικούς εκβιασμούς) τις ονομάζουν «αγώνες». Λένε: «θα συνεχίσουμε τους αγώνες μας μέχρι να δικαιωθούμε» – δηλαδή θα πνίγουμε όλους τους άλλους, ώσπου να γίνει το δικό μας.

Αδίστακτοι παραχαράκτες, καπηλεύονται το τίμιο όνομα της Αριστεράς, όνομα κοινωνιοκεντρικών προτεραιοτήτων στην πολιτική: Βαφτίζουν κάθε οργανωμένη, επιθετική ιδιοτελεία, κάθε τυραννικό του λαϊκού σώματος τσαμπουκά, «κίνημα» - αγροτικό, φοιτητικό, μαθητικό κίνημα, ακόμα και των χρυσοκάνθαρων που λυμαίνονται τα λιμάνια. Διακηρυγμένοι θαυμαστές και οπαδοί της μονοκομματικής «δημοκρατίας» μαρξισμού - λενινισμού, εκμεταλλεύονται χυδαία τις προνομίες που τους παρέχει ο κοινοβουλευτισμός (οικονομικές επιχορηγήσεις, ανεξέλεγκτες επιχειρηματι-

κές δραστηριότητες, ασυδοσία προπαγανδιστικής απάτης, ατιμωρησία κοινωνικών εγκλημάτων σε καθημερινή βάση) με μοναδικό στόχο να κατορθώσουν κάποτε να επιβάλουν στη χώρα το ολοκληρωτικό τους σύστημα.

Αυτά τα προφανή και κατάφωρα γιατί τα ανέχεται η ελλαδική κοινωνία, αν και έμπειρη εμφύλια τραγωδία που την προκάλεσαν οι εραστές του μονοκομματικού κράτους; Η απάντηση δεν είναι άσχετη με τη (συμπτωματική ή μεθοδευμένη) εκπαιδευτική παρακμή μας, το διαλυμένο, τριάντα πέντε χρόνια τώρα, σχολικό μας σύστημα, την αγλωσσία και τρομακτική αλογία - ασυνεννοησία που δυναστεύει την κοινωνία μας.

Λαϊκιστές ή ανίκανοι πρωθυπουργοί χρησιμοποιούν ως άλλοθι την προσφορά ανοχής και κολακείας στους μανιακούς του ολοκληρωτισμού και της βίας, πρώτον: Για να καλύψουν την ανικανότητά τους στην υπέρσπιση των θεσμών δημοκρατίας, δεύτερον: Για να αγρεύσουν ψήφους των συμπτωματικά ίσως στρατευμένων στον ολοκληρωτισμό, τρίτον: Γιατί διψάνε μόνο για εξουσία και δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ να εντοπίσουν αντιπρόταση στην παραχάραξη και καπηλεία της Αριστεράς.

Θηριώδη, υπερσύγχρονα τρακτέρ - το καθένα θα μπορούσε να καλύψει τις ανάγκες δέκα καλλιεργητών, όχι ενός. Και πλημμυρίζουν κατά χιλιάδες, κάθε χρόνο, το εθνικό οδικό δίκτυο, για να επιβάλουν, ως άλλα τανκς νομιμοποιημένης πια χούντας, γκανγκστερικούς εκβιασμούς των δύο υπέρνω του Νόμου κομμάτων. Επίδειξη τα τρακτέρ παρανοϊκής σπατάλης του πλούτου που έρρευσε γεν-

ναϊόδωρα, προκειμένου να οργανωθεί μεθοδικά ο συντονισμός των καλλιεργειών στην Ε. Ε. και ο εκσυγχρονισμός τους: να εξασφαλίσει μακροπρόθεσμη ευμάρεια και ποιότητα ζωής ο αγρότης. Αλλά την ευρωπαϊκή αλληλεγγύη τη μεταποίησαν οι εξουσιολάγνοι πολιτικάντηδες σε δολώματα ψηφοθηρίας παγιτεύοντας τους αγρότες στην κρατικοδίαιτη ραστώνη, στην εκβιαστική ιταμότητα του τραμπουκισμού.

Με ανάλογο λαϊκισμό, ψηφοθηρικό και εκμαυλιστικής κολακείας, παρέδωσαν την εκπαίδευση της νεολαίας (τον απόλυτα ιδεολογικό έλεγχο του υπουργείου Παιδείας) σε «αποδομιστές» κάθε νοήματος πατρίδας και Ιστορίας, σκοταδιστές δογματικούς της βίας, κολημένους σαν στρείδια στην πιο αναχρονιστική, παλαιομερολογίτικη εκδοχή του μαρξισμού. Ετσι ώστε να ετοιμάζει το ελληνικό σχολείο και πανεπιστήμιο «αντιστασιακούς» απέναντι σε μια φαντασιωδώς επερχόμενη εθνικιστική χούντα, αλλά απόλυτα ανεκτικούς απέναντι στον φασισμό της βίας των τρακτέρ, των «καταλήψεων», των δηώσεων, των γκανγκστερικών εκβιασμών.

Και ο «μέσος Έλληνας» μέσα στη γενική κατάρρευση, ζητεί απεγνωσμένα κάπου να γαντζωθεί, να ελπίσει σε κάτι. Τουλάχιστον, όταν είχε να κάνει με τη βία των τανκς και επίορκους στρατιωτικούς, ήξερε να ξεχωρίσει την αυθαιρεσία από τη φιλοπατρία, τον φασισμό από τη δημοκρατία. Σήμερα, που έχει να κάνει με τη βία των τρακτέρ και τον φασισμό κοινοβουλευτικών κομμάτων, η σύγχυσή του είναι πανικός και απόγνωση. Ακρως επικίνδυνο μείγμα.

RISPER

Stylish Painting Services

Exterior - Interior - Maintenance

ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΤΕ: 0434 284874

www.risper.com.au

1745